εἶχε μαζύ του τοῦ ἐξηντελήθη.

Μετὰ συμπαθείας καὶ μὲ ὅλας τὰς εὐχάς μου μένω

Ἀγάθη, μοναχή.

Υ. Γ. Δὲν ἔκλεισα τὴν ἐπιστολὴν ἀμέσως διὰ νὰ προσθέσω τὸ ὑστερόγραφον αὐτό. Γνωρίζω πῶς αὔριον θὰ εἶσθε σύζυγος τοῦ κ. Ἄρκερ καὶ δι' αὐτὸ ἐθεώρησα καθῆκόν μου νὰ σᾶς διαφωτίσω σχετικῶς μὲ τὴν ἀσθένειά του.

Ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ, δεσποινίς, μερικὰ ἀνεξήγητα πράγματα ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Ἄρκερ. Ὑπέστη φαίνεται, κάποιον ἰσχυρὸν κλονισμὸν καὶ μέσα στὸ πυρετό του μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ λύκους, δηλητήρια, φαντάσματα, δαιμόνια καὶ δὲν ξέρω τὶ ἄλλο,.. Προσέξατε λοιπὸν ὅταν τὸν δῆτε νὰ ἀποφύγετε νὰ τοῦ κάμετε λόγο γιὰ τετοια πράγματα. Θὰ σᾶς ἔγραφα ἐνωρίτερον, ἀλλὰ δὲν ἐξεύραμε τὴν διεύθυνσί σας. Ὁ κ. Ἄρκερ ἔφθασε ἐδῶ σχεδὸν μισότρελλος. Ἤλθε μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Κλαούζεμπουργ καὶ ὁ φύλακάς μας ἐπληροφορήθη ἀπὸ τοὺς σιδηροδρομικοὺς, ὅτι ὁ δυστυχὴς νέος εἰσώρμησεν εἰς τὸν σταθμὸν ἔξαλλος ζητῶν εἰσητήριον γιὰ τὴν πατρίδα του. Φαίνεται πῶς θὰ ὑπέστη ψυχικὰς ὀδύνας. Ποιὸς ξέρει.. Πάντως εἶναι πολὺ καλλίτερα καὶ σὲ λίγες ἑβδομάδες θὰ εἶναι ἐντελῶς καλά.

Ἀγάθη

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κ. Βίλιγκτων καὶ Σια πρὸς τὸν ἐν Οὐΐτμπυ Ρῶσσον πρόξενον.

Ἀ ξ ι ό τ ι μ ε Κ ύ ρ ι ε

Συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις σας καὶ τὴν ἐν τῷ πλοίῳ «Δήμητρα» εὑρεθεῖσαν φορτωτικὴν τοῦ ἐν Βάρνᾳ ὑποπρακτορείου μας, παρελάβαμεν τὰ ὑπόλοιπα κιβώτια τοῦ χώματος καὶ τὰ ἐτοποθετήσαμεν εἰς τὰς ἐν Λονδίνῳ οἰκίας, τὰς ὁποίας ἀνέφερε σχετικὸν σημείωμα, τὸ ὁποῖον εἴχομεν λάβει πρὸ διμήνου ὑπὸ τοῦ κόμητος κ. Δράκουλα, ἀγοραστοῦ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν. Εἰδοποιήσαμεν τὸ ἐν Βάρνᾳ ὑποπρακτορεῖον μας περὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν κιβωτίων αὐτῶν, ἐξ ὧν μερικὰ ἐκλειδώθησαν εἰς τὴν ὑτὸ τοῦ κ. Χῶκινς ἀγορασθεῖσαν διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. κόμητος οἰκίαν...

Βίλιγκτων καὶ Σία

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ.

19 Αὐγούστου.— Ὁ παράδοξος φρενοβλαβὴς Ρένφιλδ, περὶ τοῦ ὁποίου ἔκαμα λόγον καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ, ὁ ἔγκλειστος εἰς τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου φρενοκομεῖον, εἶχεν αἰφνιδίαν ἀλλόκοτον μεταβολὴν τὴ περασμένη νύχτα. Κατὰ τὰς 8 ἄρχισε νὰ ἐξάπτεται καὶ νὰ ὀσφραίνεται τὸν ἀέρα σὰν σκύλλος. Ἔτρεχε στὸ παράθυρο ποῦ βλέπει ἀπέναντι στὸ ἐρημωμένο παλαιὸ κτίριο καὶ κυττοῦσε ἔξω σὰν κάτι νὰ περίμενε. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ φρενοκομείου τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ἐρώτησε τί τοῦ συμβαίνει. Ὁ Ρένφιλδ ποὺ μιλοῦσε ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες πρὸς τὸν ἐπιστάτη δουλοπρεπῶς, τοῦ ἀπήντησε μὲ τρόπο ἀγέρωχο καὶ ὑπερήφανο :

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε, δὲν αἰσθάνεσθε... Κι' ὅμως ὁ αὐθέντης ἔφθασε, εἶνε ἐδῶ κοντά !...

Φαίνεται πῶς τὸν κατέλαβε, τὸν δυστυχῆ, θρησκευτικὴ μανία. Ἄλλη ἐξήγησις δὲν ὑπάρχει.

Τὸν ἐπεσκέφθην καὶ ὁ ἴδιος στὴ μία τὰ μεσάνυχτα. Ἄρχισε νὰ μιλῇ καὶ σὲ μένα ἀγέρωχα, χωρὶς νὰ μὲ πολυλογαριάζῃ. Ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ ἡ ἔξαψίς του ἐμεγάλωνε καὶ τέλος τὸν κατέλαβε ἀτονία κι' ἐκάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ του. Τὰ μάτια του τὰ πρὸ ὀλίγου γουρλωμένα ἔγιναν ἁπλανῆ.

— Ρένφιλδ, τοῦ εἶπα, τὶ ἔχεις σήμερα, τὶ σοῦ συμβαίνει ; Πές μου τό...

Μοῦ ἀπήντησε ὅμως κατὰ τρόπον ποὺ δὲν ἔβγαλα νόημα. Φαίνεται πῶς κάποιον περιμένει, μιλεῖ γιὰ κάποιον «ἰσχυρὸν» ποὺ εὑρίσκεται ἤδη κοντά του, ὅπως λέγει...

Τὸν ἄφησα καὶ ἀπεσύρθην, ὅταν στὴς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἦλθε καὶ μ' ἐξύπνησεν ὁ νυκτοφύλαξ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἐπιστάτου. Ὁ Ρένφιλ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο.

Μόλις τὸ ἄκουσα αὐτὸ ἐφόρεσα γρήγορα τὰ ροῦχα μου καὶ ἔτρεξα νὰ δῶ τὶ συνέβη. Ὁ ἐπιστάτης μοῦ ἀφηγήθη τὰ διατρέξαντα. Ὁ Ρένφιλδ προσποιήθηκε ὅτι κοιμᾶται καὶ ἔξαφνα ἄνοιξε τὸ παράθυρο κι' ἔτσι καθὼς ἦταν μὲ τὰ νυχτικά του πήδησε ἔξω. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ πήδησα ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο στὸν κῆπο τοῦ φρενοκομείου κι' ἔτρεξα πρὸς ἀνεύρεσί του. Μόλις προχώρησα λίγο, διέκρινα μιὰ λευκὴ σιλουέττα νὰ προσπαθῇ ν' ἀνέβῃ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου γιὰ νὰ πηδήσῃ στὸ διπλανὸ ἔρημο κτίριο. Ἦταν ὁ Ρένφιλδ! Ἀνέβηκε μάλιστα στὸν τοῖχο μὲ εὐκολία καὶ πήδησε στὸ προαύλιο τοῦ διπλανοῦ παμπαλαίου κτιρίου.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ «Μπουκέτο» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων καὶ τῶν ὑποπρακτορείων αὐτοῦ, πρὸς 1.50 τὸ τεῦχος. Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσταί μας νὰ μᾶς καταγγέλλουν πᾶσαν σχετικὴν ἐκμετάλλευσιν ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου.

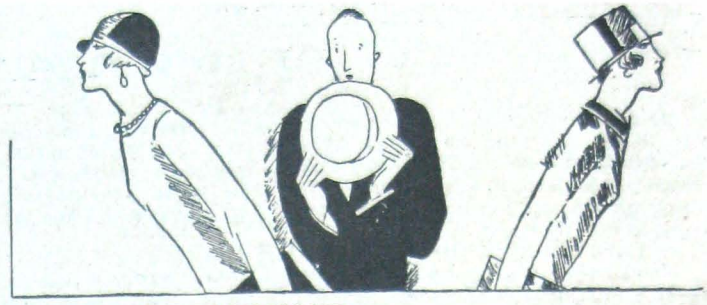

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴχαμε δημοτικὰς ἢ βουλευτικὰς ἐκλογάς ; Πολιτικὸ ἡμίφυλλο τοῦ λόγου μου. Ἐπαρουσιάζετο κανὲν ἐθνικὸν συμβάν ; Πρῶτος—πρῶτος στὴν ἐπίδειξι ἢ στὸ μνημόσυνον ὁ κύριος ἑαυτός μου ! Φοβερὰ ἐπιδεικτικὸς στοὺς χορούς, ἀκούραστος στὴς μασκαράτες. Ἐδῶ συγκινήσεις καὶ δάκρυα, ἐκεῖ ο ὔ ρ ρ α, φανὲς καὶ ζήτω. Παντοῦ καὶ ἡ οὐρά μου στὴ μέση, πάντοτε μῖμος ζωηρότατος, πανταχοῦ θερμὸς π α π α τ ρ έ χ α ς, ἀλλά... καὶ πάντοτε μπαρμπέρης !

Ὤ, ἡ σκέψις αὐτή, ὁ ἀφεύγατος τοῦτος τῆς ψυχῆς μου ἐφιάλτης, κατεπλάκωνε τὴν ψυχήν μου ἀσννάως. Ἔβοσκε μέσ' στοὺς συλλογισμούς μου σὰν σκουλῆκι φυλλοξήρας, ἕτοιμο νὰ καταμαράνῃ «ὅλες μου αὐτὲς τὶς δάφνες ! »

Ἔτσι κατρακυλοῦσε ἡ χαριτωμένη μου ζωή, ὅταν ἔξαφνα, ἐπρόβαλε « σὰν ὄνειρο μπροστά μου » ὁ δαιμονισμένος ἔρως μιᾶς ἁ μ α ρ τ ω λ ῆ ς ν ε ρ ά ϊ δ α ς.

Αὐτὸς ὁ γελοῖος, συνάμα δὲ καὶ ἀξιοδάκρυτος, ὁ ἀναιμικός, ὁ πεισματάρης, ὁ ἀδιάντροπος, τέλος, αὐτὸς ἔρως, ἐφανερώθη εὐθὺς εἰς τὴν πρώτην ἐπίσκεψι τὴν ὁποίαν ἔκαμα 'στῆς Κεβούλας τὸ ἀ ρ χ ο ν τ ι κ ό μαζύ μὲ τὸν γλυκύτατον ποιητὴ Α. Μαρτζώκη. Ἐκεῖ, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποπτευθῶ παρόμοιαν ἔφοδο, εἶδα τὴν λεπτοκαμωμένη ἐκείνη μοσχομάγκα, εὐθὺς ὡς ἐκάθισε πλησίον μου, νὰ μὲ παρατηρῇ μὲ μίαν ἀλλόκοτη περιπάθεια.... Ἔπειτα, μὲ κάποια συστολὴ καὶ μ' ἕνα χαϊδευτικὸ θυμὸ μοῦ εἶπε συγκινημένη ὅτι « μὲ κρυφαγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ καὶ ὅτι ἐγὼ ὁ κ α κ ὸ ς τῆς ἔκαμνα -τάχα μου- τὸν ἀδιάφορο ! »

Εἶδα τότε τὰ πονηρὰ καὶ νοστιμούτσικα μάτια της γλυκοδακρισμένα... Ἔξαφνα, τῆς ἦλθε ἐκεῖ «κάτι, ἔτσι, ὡσὰν παραζάλη, σὰν λιποθυμία...» κατακυριευμένος δ' ἐγὼ « ἀ π ὸ ο ἶ κ τ ο ν », μεθυσμένος ἀπὸ τ' ἀνέκφραστο πάθος μιᾶς γλυκειᾶς ἐπιθυμίας ἀκράτητης, ἔγυρα ὁ ἡλίθιος 'στὴ μυρόπνοη ἀγκαλιά της μὲ περιπάθεια χιλίων Ἀ ρ μ ά ν δ ω ν !... Καὶ ἡ πρώτη αὐτὴ ἁμαρτωλή μου συγκίνησις, ἡ πρώτη αὐτὴ στραβομάρα τῆς ἀπρόσεκτης ψυχῆς μου θὰ ἐδιασκεδάζετο ἴσως κατόπιν, ἀλλὰ γιὰ κακή μου τύχη, μέσα εἰς ἐκεῖνο τό κομψὸ καὶ μοσκομύριστο σ α λ ο ν ά κ ι τῆς Κεβούλας, μοῦ ἔμελλε νὰ σχετισθῶ καὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἀ ρ μ ά ν δ ο υ ς καὶ τὶς Μ α ρ γ α ρ ῖ τ ε ς τῆς ἐποχῆς. Ὁ νέος δὲ τοῦτος σ υ γ χ ρ ω τ ι σ μ ὸ ς, ὑπῆρξε γιὰ μενα ἐμβολιασμὸς φαρμακερώτατος.

Καὶ τώρα πλέον οὔτε Μ π ο υ ρ κ ι έ λ λ ο, οὔ τ ε Ἐ ρ ω δ ι ὸ μ' ἔλεγαν πειὰ οἱ φίλοι μου. Βρῆκαν ὅλοι ὡς ἐπιτυχέστερο τὸ π α ρ α τ σ ο ῦ κ λ ι μὲ τὸ ὁποῖον μ' ἐστόλισεν ὁ θεῖός μου.

— Τοῦτο μονάχα τοῦ ἔλειπε τοῦ γυιοῦ σου ἀρχόντισσά μου, καὶ τὸ ἔκαμε ! εἶπε μιὰ βραδυὰ στὴν ἄμοιρη τὴ μάννα μου. Μάλιστα, σόρα Μαρία, 'πέτυχε ὁ κὺρ-Γιαννάκης μας μιὰ Κ υ ρ ί α μ ὲ τὰς Κ α μ ε λ ί α ς τ η ς καὶ 'γίνηκε Τ ρ α β ι ά τ ο ς !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΣΕ ΓΙΑΤΡΟ

Ὁ μακαρίτης ἦτανε λαμπρὸς
χειροῦργος, παθολόγος ἰατρός,
Πολυμαθέστατος, ἐγνώριζε ἀπ' ὅλα...
Τώρα ὅμως ποὺ τίναξε κι' αὐτὸς τὰ κῶλα,
Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ χῶμα εἶνε θαμμένος
Ὅμως ἐφρόντισε, ποὺ λέτε ὁ καϋμένος
Μέσα στοῦ τάφου του τὴ σκοτεινιὰ
Κοπάδια νάχῃ γιὰ συντροφιὰ
Κείνους ποὺ θέριζε ὅταν ἔζοῦσε
Καὶ γιὰ περίφημος γιατρὸς περνοῦσε !

Ο ΣΠΕΤΣΕΡΙΣ